Μητσοτάκης στη ΔΕΘ: Το «όραμα» της ολοκλήρωσης του νεοφιλελεύθερου εφιάλτη

του Στέλιου Φαζάκη

Το «όραμα» που παρουσιάζεται για την Ελλάδα του 2030, δεν αφορά τη βελτίωση της ζωής της μεγάλης πλειοψηφίας, αλλά τη δημιουργία ακόμη ευνοϊκότερων συνθηκών για το κεφάλαιο. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη παρουσιάζει ως «σταθερότητα» και «ανάπτυξη» την πολιτική της, ενώ στην πραγματικότητα οδηγεί σε μεγαλύτερη εκμετάλλευση στους χώρους εργασίας, υψηλές τιμές, επιβάρυνση των μικρών αγροτών, βαριά φορολογία για επαγγελματίες και λαϊκά στρώματα και βαθύτερη εμπλοκή της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και στους πολεμικούς σχεδιασμούς.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να παρουσιάσει την καπιταλιστική ανάπτυξη ως δίκαιη και ωφέλιμη για όλους, για να εξασφαλίσει τη λαϊκή συναίνεση στις επερχόμενες εκλογές, με ανεπαρκή «φιλολαϊκά» μέτρα και ταυτόχρονα με απειλές για τις μελλοντικές οικονομικές και γεωπολιτικές «αβεβαιότητες». Έτσι, οι εργαζόμενοι καλούνται να αποδεχτούν νέες θυσίες ως δήθεν αναγκαίες για τη διατήρηση της οικονομικής και πολιτικής σταθερότητας.

Στενότητα «δημοσιονομικού χώρου» για τους πολλούς, υποσχέσεις για «επενδυτές»

Κεντρικό στοιχείο της κυβερνητικής πολιτικής αποτελεί το «δημοσιονομικό περιθώριο». Οι ευρωπαϊκοί δημοσιονομικοί κανόνες, τα όρια στις κρατικές δαπάνες, τα πρωτογενή υπερπλεονάσματα και η επιτήρηση παρουσιάζονται ως αναγκαίες προϋποθέσεις για τη δημοσιονομική αξιοπιστία της χώρας και την

εξασφάλιση φθηνότερου δανεισμού για το κράτος και τις επιχειρήσεις. Όμως, το τίμημα που πληρώνει ο λαός είναι τεράστιο. Πίσω από αυτή την πολιτικλη βρίσκεται ένας μόνιμος περιορισμός των κρατικών δαπανών για τις λαϊκές ανάγκες και ένα καθεστώς μόνιμης επιτήρησης και «συμμόρφωσης». Η ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών δε μπορεί να μην έρθει σε σύγκρουση με τις απαιτήσεις της καπιταλιστικής κερδοφορίας και με την ευρωπαϊκή «κανονικότητα». Όσο η οικονομία οργανώνεται με κριτήριο το κέρδος των καπιταλιστών, οι ανάγκες για Δημόσια Υγεία, Παιδεία, Πρόνοια και άλλες δημόσιες παροχές θα βρίσκονται αντιμέτωπες με τους δημοσιονομικούς περιορισμούς.

Αγρότες: ακόμα φτωχότεροι

Η κυβέρνηση της Ν.Δ. οδηγεί σε ακόμα μεγαλύτερη συρρίκνωση την παραγωγή των μικρών και φτωχών αγροτών, με την παραγωγή να συγκεντρώνεται σε ολοένα λιγότερα και μεγαλύτερα χέρια. Η κυβέρνηση προβάλλει ως λύσεις την αύξηση της παραγωγικότητας, τη γεωργία ακριβείας, τα «έξυπνα» συστήματα άρδευσης, τα θερμοκήπια, τους συνεταιρισμούς και τα κέντρα logistics. Οι συγκεκριμένες κατευθύνσεις ευνοούν κυρίως τους μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους, τους βιομηχάνους και τους εξαγωγείς. Οι μικροί αγρότες αντιμετωπίζουν αυξημένα κόστη, χρέη και αδυναμία να ανταποκριθούν στον ανταγωνισμό, με αποτέλεσμα όλο και περισσότεροι να εγκαταλείπουν την παραγωγή. Καμιά μέριμνα δεν παρουσιάστηκε από τον Μητσοτάκη για την προστασία του μικρού παραγωγού, τη στήριξη του κόστους παραγωγής, το εγγυημένο εισόδημα και τιμές, που θα εξασφάλιζαν και την πρόσβαση του λαού σε φθηνά και ποιοτικά τρόφιμα. Μην ξεχνάμε ότι αυτή είναι η κυβέρνηση του σκανδάλου του ΟΠΕΚΕΠΕ, που χρωστάει επίσης εκατομμύρια αποζημιώσεων στον ευαίσθητο χώρο της γεωργίας.

«Ρεκόρ κερδών και επενδύσεων»

Η κυβέρνηση θέτει ως στόχο την αύξηση των επενδύσεων από 46 σε 65 δισ. ευρώ και την ενίσχυση της μεταποίησης, ώστε να αυξηθεί

η συμμετοχή της στο ΑΕΠ. Οι επενδύσεις αυτές θα στηριχθούν σε ιδιωτικά κεφάλαια αλλά και σε εθνικούς και ευρωπαϊκούς πόρους. Για άλλη μια φορά, δημόσιο χρήμα κατευθύνεται προς την ενίσχυση της κερδοφορίας των επιχειρήσεων και «ημετέρων».

Παράλληλα, η αύξηση της παραγωγικότητας παρουσιάζεται ως βασικός στόχος. Αυτό μεταφράζεται για τους εργαζόμενους σε εντατικοποίηση της εργασίας, σταθερά χαμηλούς μισθούς, περισσότερη πίεση και διεύρυνση των ανισοτήτων, ενώ οι κίνδυνοι για την υγεία και την ασφάλεια στους χώρους δουλειάς συνεχώς θα αυξάνονται. Ο Μητσοτάκης υπόσχεται να συνεχίσει να φορτώνει τα βάρη στους εργαζόμενους, παραχωρώντας με το σταγονόμετρο συλλογικές συμβάσεις και αυξήσεις μισθών πολύ κατώτερες από τις πραγματικές ανάγκες.

Σε αυτή την κατεύθυνση προχωρά και για τη Συνταγματική Αναθεώρηση, ως προσπάθεια ακόμη μεγαλύτερης θωράκισης του κράτους απέναντι στις λαϊκές διεκδικήσεις. Στο επίκεντρο βρίσκονται η συνταγματική κατοχύρωση δημοσιονομικών περιορισμών, η αξιολόγηση στο Δημόσιο και η σύνδεσή της με την αποτελεσματικότερη εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής.

Παράλληλα, υπόσχεται για φορολογικά προνόμια και διευκολύνσεις προς το κεφάλαιο, για επιτάχυνση της απονομής της «ταξικής δικαιοσύνης» και για διοικητικό και ψηφιακό εκσυγχρονισμό. Ακόμη και η τεχνητή νοημοσύνη παρουσιάζεται ως εργαλείο για επιτάχυνση του κυβερνητικού «έργου», από τις περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες έως την ενίσχυση των μηχανισμών καταστολής.

Ενέργεια, νερό και εξοπλισμοί

Στον τομέα της Ενέργειας, το κυβερνητικό σχέδιο για μια «πράσινη» και «ανθεκτική» Ελλάδα περιλαμβάνει ενεργειακές διασυνδέσεις, ανάπτυξη Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας και ανάδειξη της χώρας σε ενεργειακό κόμβο. Αυτή η στρατηγική, ενώ παρουσιάζεται ως λύση για το ενεργειακό μέλλον, δεν εξασφαλίζει φθηνή ενέργεια για τον τελικό αποδέκτη. Αντίθετα, η ενέργεια προσφέρεται ως εμπόρευμα και πεδίο επενδύσεων, που

οδηγεί νομοτελειακά σε ακόμα μεγαλύτερη ενεργειακή φτώχεια. Μας προετοιμάζουν και για την παραχώρηση των υδάτινων πόρων, οι οποίοι εντάσσονται σε μια λογική εμπορευματοποίησης και νέων χρεώσεων για δήθεν «εξορθολογισμό της χρήσης του πολίτιμου αγαθού».

Την ίδια στιγμή, η Ελλάδα βαθαίνει την εμπλοκή της στους πολεμικούς και γεωπολιτικούς σχεδιασμούς, με αυξημένες στρατιωτικές δαπάνες και συμμετοχή στους σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ. Η επιδίωξη να αποτελέσει η χώρα «σύμμαχο των ισχυρών» και «ισότιμο συνομιλητή» παρουσιάζεται ως πολιτική που αυξάνει τους κινδύνους για τον λαό, ενώ το κόστος των εξοπλισμών και των διεθνών επιλογών μεταφέρεται στις πλάτες του.

«Μητσοτάκης ή χάος»

Η «σταθερότητα» που επικαλείται η κυβέρνηση, δε σημαίνει σταθερότητα για την κοινωνία, αλλά σταθερότητα στην εφαρμογή της πολιτικής υπέρ του κεφαλαίου. Ο Μητσοτάκης παρουσιάζει το μέχρι σήμερα έργο της κυβέρνησης ως απόδειξη αξιοπιστίας και «κλείνει το μάτι» σε αυτούς που πραγματικά εξυπηρετεί, προαναγγέλλοντας ακόμη πιο αποφασιστικές αλλαγές προς όφελος της πλουτοκρατίας και μεγαλύτερη απορρύθμιση της εργασίας και των εργατικών κεκτημένων. Παράλληλα, η επίκληση των γεωπολιτικών και οικονομικών αλλαγών χρησιμοποιείται για να προβληθεί η ανάγκη πολιτικής σταθερότητας και μιας νέας «εθνικής ενότητας», ή μιας «μεγάλης κοινωνικής συμμαχίας». Πίσω από αυτή την επίκληση βρίσκεται η προσπάθεια να στοιχηθούν οι εργαζόμενοι πίσω από τους στόχους του κεφαλαίου και να αποδεχτούν τις θυσίες που παρουσιάζονται ως αναπόφευκτες.

Ή με το κεφάλαιο ή με τον λαό

Η οικονομική ανάπτυξη, η αύξηση των κερδών και η πολεμική και γεωπολιτική αναβάθμιση της χώρας που ευαγγελίζεται ο Μητσοτάκης, δεν έχουν καμία σχέση με τη λαϊκή ευημερία. Αντίθετα, όσο η παραγωγή και η οικονομία οργανώνονται με

κριτήριο το καπιταλιστικό κέρδος, η ευημερία των επιχειρήσεων απαιτεί ακόμα μεγαλύτερες θυσίες από τους εργαζόμενους: χαμηλούς μισθούς, εξωντωτικά ωράρια και εντατικοποίηση, με μεγαλύτερους κινδύνους για την υγεία και την ασφάλεια.

Με αυτή την πολιτική των εκφραστών του καπιταλισμού δε μπορεί να υπάρξει συμβιβασμός. Μόνη διέξοδος για τον λαό είναι η σύγκρουση με την πολιτική που υπηρετεί την κερδοσκοπία, με στόχο τα κοινωνικά αγαθά: δημόσια και δωρεάν Παιδεία, Υγεία, υποδομές, συνθήκες εργασίας και μια πραγματικά οφέλιμη διαχείριση του περιβαλλοντικού πλούτου. Η φθηνή ενέργεια, το νερό, τα καύσιμα είναι ανάγκες ζωτικής σημασίας και δε μπορούν να εξασφαλιστούν για όλους, όσο αποτελούν εμπόρευμα και πεδία εκμετάλλευσης. Μόνη προοπτική είναι να διεκδικήσουμε έναν διαφορετικό δρόμος ανάπτυξης στη χώρα μας και παντού, όπου η εξουσία και η παραγωγή θα βρίσκονται στα χέρια των εργαζομένων και η επιστήμη, η τεχνολογία και οι παραγωγικές δυνατότητες θα αξιοποιούνται για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών και όχι για το κέρδος.